

Sra Mørke til Lys.

Fortælling

af

Selene Berthold,

(Hort. til „Bedstefaders Husboldningsbog“ o. a.)

Sra Doff ved J. Engelskøft.

(Fortset.)

„Na min Søn, nu tilbeder ogsaa jeg de Kristnes Gud fagde den gamle Kvinde frimodigt. Jeg følte i mit Hjerte, at det var forbi med dine gamle Gunders Magt. Da jeg i min Dødsangst raabte og streg til dem, lod de mig blive i Mørket og Fortvivlelsen, og først paa Helas Bøks udfriede Saksgerguden mig af min Død.

Nu ved jeg, hvem jeg vil tjene, og ingen skal mere lede mig vild.

Nu har jeg kun det ene Løfte tilbage, at modtage den hellige Daab ligesom Hela og at se dig, Jesko, gøre mig Højskabs.

Høvedingen rystede bedrøvet paa Hovedet. „Aldrig, aldrig! Jeg vil leve og dø som Jerneboes Tjener!

Kunde J kvinder maasse nok nøjes med Saksernes Religion, for os Mand passer den ikke. Jeg vilde stamme mig ved en saa blødgigt Tanke- og Handlemåde, som den kristne Lære byder.

Den gamle smilede slegt. „Men Sakserskylden. Karl den Store, var dog ogsaa en Kristian, og ham kan da ingen bestraffe for Frygt og Feighed.“

„Blag mig ikke længere, Moder. Jeg er og bliver, hvad jeg altid var. Vær J glade ved, at jeg lader eder tænke og tro, hvad J vil. Du ved godt, hvilken Fare jeg derved udsætter mig for, thi anede Jaroslaw og Swanto, hvad der er foregaaet i mit Hus, hvem skulde da skærme mig mod Hverstetens og min Hjemmes Eftertræbelse?“

„Hvad kunne de vel skade os, naar den højeste Gud er med os!“ raabte Orta frimodigt. — „Desuden hørte jeg for nylig af en omvandt Sakserskyller, at i Bogdan og Dneqn er allerede mange Slaver gaaede over til Kristendommen. Forsiden selv skal heller ikke være uvilig hent mod den nye Religion.“

„Hvad siger det? Vor Stamme her i Sveboe og Dneqn har endnu intet hørt om dette skændige Skælsald. Du fatter ikke, hvor mit Hjerte maa sørge ved Tanken om, at det ene og alene er i mit Hus, der findes strafalme fra vore Fædres Tro.“

Jesko stirrede mørkt mod Jorden. Skælsald og træfende gred Orta Sønnens Naad.

„Mit elskede Barn, jeg er overbevist om, at denne Ridelse en Gang vil omskiftes til Glæde for dig, og at du en Gang sammen med mig vil taffe Gud, fordi han taendte sit Lys netop først i dit Hus.“

Høvedingen rystede heftigt paa Hovedet. „Nar ikke dig selv med falske Forhaabninger. Saa længe jeg ikke ved et aabenbart Vidunder bliver overbevist om Sandheden af Saksernes Religion, saa længe staar jeg uroffelig paa vore Gunders Side.“

„Men det er det ene og alene er i mit Hus, der findes strafalme fra vore Fædres Tro.“

„Hvad kunne de vel skade os, naar den højeste Gud er med os!“ raabte Orta frimodigt. — „Desuden hørte jeg for nylig af en omvandt Sakserskyller, at i Bogdan og Dneqn er allerede mange Slaver gaaede over til Kristendommen. Forsiden selv skal heller ikke være uvilig hent mod den nye Religion.“

„Hvad siger det? Vor Stamme her i Sveboe og Dneqn har endnu intet hørt om dette skændige Skælsald. Du fatter ikke, hvor mit Hjerte maa sørge ved Tanken om, at det ene og alene er i mit Hus, der findes strafalme fra vore Fædres Tro.“

Jesko stirrede mørkt mod Jorden. Skælsald og træfende gred Orta Sønnens Naad.

„Mit elskede Barn, jeg er overbevist om, at denne Ridelse en Gang vil omskiftes til Glæde for dig, og at du en Gang sammen med mig vil taffe Gud, fordi han taendte sit Lys netop først i dit Hus.“

Høvedingen rystede heftigt paa Hovedet. „Nar ikke dig selv med falske Forhaabninger. Saa længe jeg ikke ved et aabenbart Vidunder bliver overbevist om Sandheden af Saksernes Religion, saa længe staar jeg uroffelig paa vore Gunders Side.“

„Men det er det ene og alene er i mit Hus, der findes strafalme fra vore Fædres Tro.“

„Hvad kunne de vel skade os, naar den højeste Gud er med os!“ raabte Orta frimodigt. — „Desuden hørte jeg for nylig af en omvandt Sakserskyller, at i Bogdan og Dneqn er allerede mange Slaver gaaede over til Kristendommen. Forsiden selv skal heller ikke være uvilig hent mod den nye Religion.“

„Hvad siger det? Vor Stamme her i Sveboe og Dneqn har endnu intet hørt om dette skændige Skælsald. Du fatter ikke, hvor mit Hjerte maa sørge ved Tanken om, at det ene og alene er i mit Hus, der findes strafalme fra vore Fædres Tro.“

Jesko stirrede mørkt mod Jorden. Skælsald og træfende gred Orta Sønnens Naad.

„Mit elskede Barn, jeg er overbevist om, at denne Ridelse en Gang vil omskiftes til Glæde for dig, og at du en Gang sammen med mig vil taffe Gud, fordi han taendte sit Lys netop først i dit Hus.“

Høvedingen rystede heftigt paa Hovedet. „Nar ikke dig selv med falske Forhaabninger. Saa længe jeg ikke ved et aabenbart Vidunder bliver overbevist om Sandheden af Saksernes Religion, saa længe staar jeg uroffelig paa vore Gunders Side.“

„Men det er det ene og alene er i mit Hus, der findes strafalme fra vore Fædres Tro.“

„Hvad kunne de vel skade os, naar den højeste Gud er med os!“ raabte Orta frimodigt. — „Desuden hørte jeg for nylig af en omvandt Sakserskyller, at i Bogdan og Dneqn er allerede mange Slaver gaaede over til Kristendommen. Forsiden selv skal heller ikke være uvilig hent mod den nye Religion.“

„Hvad siger det? Vor Stamme her i Sveboe og Dneqn har endnu intet hørt om dette skændige Skælsald. Du fatter ikke, hvor mit Hjerte maa sørge ved Tanken om, at det ene og alene er i mit Hus, der findes strafalme fra vore Fædres Tro.“

Jesko stirrede mørkt mod Jorden. Skælsald og træfende gred Orta Sønnens Naad.

„Mit elskede Barn, jeg er overbevist om, at denne Ridelse en Gang vil omskiftes til Glæde for dig, og at du en Gang sammen med mig vil taffe Gud, fordi han taendte sit Lys netop først i dit Hus.“

Høvedingen rystede heftigt paa Hovedet. „Nar ikke dig selv med falske Forhaabninger. Saa længe jeg ikke ved et aabenbart Vidunder bliver overbevist om Sandheden af Saksernes Religion, saa længe staar jeg uroffelig paa vore Gunders Side.“

„Men det er det ene og alene er i mit Hus, der findes strafalme fra vore Fædres Tro.“

„Hvad kunne de vel skade os, naar den højeste Gud er med os!“ raabte Orta frimodigt. — „Desuden hørte jeg for nylig af en omvandt Sakserskyller, at i Bogdan og Dneqn er allerede mange Slaver gaaede over til Kristendommen. Forsiden selv skal heller ikke være uvilig hent mod den nye Religion.“

„Hvad siger det? Vor Stamme her i Sveboe og Dneqn har endnu intet hørt om dette skændige Skælsald. Du fatter ikke, hvor mit Hjerte maa sørge ved Tanken om, at det ene og alene er i mit Hus, der findes strafalme fra vore Fædres Tro.“

Jesko stirrede mørkt mod Jorden. Skælsald og træfende gred Orta Sønnens Naad.

„Mit elskede Barn, jeg er overbevist om, at denne Ridelse en Gang vil omskiftes til Glæde for dig, og at du en Gang sammen med mig vil taffe Gud, fordi han taendte sit Lys netop først i dit Hus.“

Høvedingen rystede heftigt paa Hovedet. „Nar ikke dig selv med falske Forhaabninger. Saa længe jeg ikke ved et aabenbart Vidunder bliver overbevist om Sandheden af Saksernes Religion, saa længe staar jeg uroffelig paa vore Gunders Side.“

men til Verden for at mætte de hungrede og gøre de fattige rige. Vedre, end mangen Kraft vilde have funnet det, forlod hun tillige at fremtræde Jerskerens Skikkelse lyslevende for sine Stammeværter, og i aandeløs Tavshed lyttede de tilstedeværende til og kunde ikke høre nok af, hvad hun fortalte.

Da hun endelig tav, fystede Huset's Herre Sønnen af hendes Klædebon og raabte hofaldende: „D, vor Herferinde, vil du ikke ogsaa oftere træde ind under vort Tag og lære os mere af dette herlige Budskab?“

Aftr stod Hela tvivlsraadig. „D, det var saa besigtet at tale om Herren og hjælpe med til at udbrede hans Rige! Stulde hun nu lade den gunstige Lejlighed gaa umvundet hen!

Denne ene Gang og saa aldrig mere! Saa aflagde hun da tøvede det Løfte at komme igen, og da hun saa Dage efter atter begav sig derhen, fandt hun en stor Skare Mennesker forsamlet i det tarvelige Rum.

Straks blev hun ikke saa lidt forferdet herover, men Gæsterne bad hende saa indtrængende om at fortælle dem noget om det gode Budskab, at hun umuligt kunde modstaa.

Sun var dog ikke saa lidet angst, da hun vandrede hjemad, og Tanken om, hvad Jesko vel vilde sige, naar han hørte det, foruroligede hende hele Natten igennem. Desuagtet gik hun næste Aften derhen igen, og hellig Glæde fyldte hendes Hjerte, da hun saa sine Tilhøreres Alvor og Andagt.

Da steds flere blev Talfet paa dem, der søgte efter Frelsen, og Budskabet om Verdens Frelser var trangt ud i videre og videre Kredse.

Uden at Prædiken og Føltes Overbevisning anede det mindste derom, bekendte allerede hundrede Sjæle sig til Kristi Evangelium.

Hela var overvæltet af Lykke og angst paa samme Tid. Allerede var hun i Begreb med at tilføje sin Vægt til alle, thi det pinte hende dog i Langden at have en Hemmelighed overfor ham; da viste Hverstetens sig en Dag harnfuld hos Høvedingen og havde en lang, hemmelig Samtale med hende.

Hela blev grebet af dødelig Angst, da Jaroslaw — uden, som ellers, at hille hende venligt — stormede forbi hende og hun i Forsigtarten tilføjede hende et hadefuldt Blik.

„Nu kommer det!“ hviskede hun med bævende Læber og hende ind paa sin Kammer, for der i inderlig Bøn at paafalde Herrens Hjælp.

Zuidertid havde Jesko ikke haft det mindre strengt. Med Fine, der lignede af Brede, stod Præsten foran den redbre Mand og sandt næppe Ord nok til at give sin Garme Lust.

Da nu hørte Høvedingen ogsaa for første Gang om sin Sustrus Forlovelse og øvrige Virksomhed. Hvem kan beskrive hans Smerte og tillige hans Bredel!

Hvad han ikke elsket Hela over alt, saa vilde hun nu have været fortabt, thi efter gammel Slægt Sæd had han uindfranket over sin Sustrus Liv og Død. Men hans store Skælsald overvandt atter hans dybe Forbitrelse, og med bævende Læber sagte han at forbare den elskede.

„Hvem ved, om ogsaa alt forholder sig saaledes? Du ved jo, at vort Folk gerne vil overdrive og udmuffe de virkelige Kendsgerninger.“

„Forfar ikke den dødsdømte“, raabte Hverstetens præsten og opløstede harnfuldt Haanden.

„Du ved, at jeg aldrig vilde have været Tid til løse Anger; men jeg kunde til sidst ikke mere tæle over for, hvad der saa bestemt — atter og atter — blev forfæret mig, og besluttede derfor selv at undersøge, hvorledes det forholdt sig. Formummet i Kvindeskæder indfandt jeg mig i Aftes blandt Gæsterne i det mig betegnede Hus og fandt til min Forførelse alt endnu værre, end jeg havde troet.“

Din Sustru er en strafalme, som har draget hundrede andre efter sig, og derfor er hun skyldig til Døden.“

Jesko blegede til helt ud paa Læberne. „Held inde, min Fader!“

Men Jaroslaw afbrød ham atter: „Er du maasse ogsaa allerede bedrøvet af den listige Kvinde, siden du saaledes tager hende i Forsvar? Naar har vel nogen Sinde en agte Slædehøveding tøvet med at dræbe en Kvinde, der vilde lede ham bort fra Pligtens Vej?“

Høvedingen sprang forbitret op. „Hvor tør du sammenligne Hela med slige Kvinder og Indre? Jeg siger dig, blandt alle Kvinder i vort Land findes ikke en eneste, som maaler sig med hende i Sindets Renhed, Vilhed og Fromhed!“

„Alt dette kommer ikke i Betragtning her“, sagde Oldingen faldt. „Kan der vel gives en større Forbrydelse end Strafald fra vore gamle Gunder!“

„Har Trolddommen endnu ikke faaet Magt over dig, min Søn, saa gør din Pligt, og lad Forbryderen dræbe.“

„Aldrig!“ raabte Jesko fast og roligt. „Forbandelse være over dig! Saa hører altsaa ogsaa du til de forhabte!“ streg Jaroslaw hæst.

„Nej, det gør jeg ikke“, hvarede Høvedingen mildt, thi Oldingens Smerte gjorde ham endt, og han vilde give ham Tid til at fatte sig.

„Hør mig, min Fader, og afbrød mig ikke. Du ved, jeg hader enhver Vogn, og her tilføjer jeg dig, at jeg med Liv og Sjæl tilhører vore gamle Gunder. Jeg vil bringe ethvert Offer, som du maatte forlange af mig, men paa min Sustrus Hoved krummer jeg ikke et Haar. Jeg vil befale Hela fra nu af aldrig mere at tale om Saksgerguden, og jeg vil til Dod for, hvad hun har forbrudt, give Jernebog rige Gaver.“

„Hvad kan du ikke forlange, og af Hjertet beder jeg dig: Tag mod mit Tilbud! Tro mig, ved Tavshed saar vi bedst skrinlagt hele denne slemme Historie, thi de øvrige Deltagere i Foramlingerne ville nu, da alt er røbet, ikke mere vove at tænke derpaa.“

Men strafte derimod sin Sustru og fundgør Strafaldet offentlig, saa vil der rejse sig et almindeligt Drøer, og hele vort Folk vil staa paa Helas Side og da først ret for Alvor foretræffe den milde Saksgergud for vore strenge Gunder.

Overvej vel disse mine Ord. Det er aldrig godt at handle i oprufende Harme.“

Høvedingen tav, og den pragtfulde Olding sad der i mørk Tavshed. Med sin skarpe Forstand indlaa han straks det fornuftige i den yngres Ord. Desuden vidste

han jo ogsaa godt, at paa de Gæne, hvor man med størst Strengthed — med Jld og Sværd — havde underkøret Kristendommen, havde den netop haft størst Fremgang.

„Vor Tid er forbi“, mumlede han dympt. Derpaa brød det som et Beraad over han Læber: „D, J mine Fædres Guder, jeg slipper eder ikke; ja, selv om saa ogsaa alt Folket rundt om mig falder fra, om ogsaa selve Jysk Miesco vilde hylde Skarjet — saa bliver dog jeg eder tro til Dødens Stund!“

Bevaget betragtede Høvedingen Oldingen. „Dagaa jeg, min Fader, forbliver Jernebog og vore øvrige Guder tro, og Styrteporten af vort Folk holder ogsaa fast ved vor Fædrenetro. Slaa dig derfor til Taals, og vis Vilhed ved de vidfarne.“

„Saaledes være det“, sagde Hverstetens præsten efter en længere Pause; thi jeg indser, at det vil være den fløsteste Fremgangsmaade. Men du, Jesko, borger mig for, at der fremtidig sættes en Stopper for din Sustrus forførelse Virksomhed, at intet mere skal ske, som skamfænder vore Gunders Bære.“

Da nu og ræk mig Haanden: Uroffelig vil vi holde sammen, tro mod de gamle Guder og i stadig Kamp mod det forhabte Skors.“

„Det lover jeg“, raabte Jesko begejstret og ledsgede arbejdet Oldingen til hans Vopel.

Zuidertid havde Hela været i den dødeligste Angst. Jo længere Samtalen varede, desto uroligere blev hun, og skælsald rejste hun sig fra sit Sæde, da hun endelig hørte Jeskos Strid narne sig.

J Stedet for som ellers, venlig og kærlig, at ile sin Sustru i Møde, blev Høvedingen, bleg og mørk staaende i Døren, og hans brede Blik varlede Hela ilde.

„D, Jesko, jeg ser, du ved alt!“

„Ja, alt ved jeg, og aldrig havde jeg troet, at min Sustru saaledes kunde høre mig bag Lyset!“ raabte Høvedingen, hvis Stemme skjalv af Bredel.

„Hela, Hela, var det paa den Vis, du vilde holde dit Løfte?“

„D, Jesko, var barmhjertig! Jeg kunde jo ikke andet. Tro mig, jeg talte ikke uden at være nødt dertil. Først da jeg ligefrem blev spurgt, talte jeg, thi jeg kunde da umuligt lyste eller bedrage.“

Jeg ved, at du nu har Ret til at dræbe mig, men —

„Nar uden Frygt, jeg vil hverken dræbe eller forfæde dig“, afbrød Høvedingen den talende, men jeg byder dig paa det strengeste, at du herefter aldrig mere taler om Saksgerguden. Du maa heller ikke mere tjene og tilbede ham, hverken hjemme eller ude i det frie, men derimod skal du atter deltage i vor Gudstjeneste og vore Dfringer.“

„Da om jeg nu vægter mig ved at gaa ind paa disse Vilfar?“

„Saa har du for steds mistet min Skælsald, og jeg skal desuagtet nok finde paa en Udvej til at tvinge dig.“

Grædende sank Hela paa Knæ for sin Vægtfælle. „Nar barmhjertig, min elskede, tag de haarde Ord tilbage!“

„Saafrømt du lover at ville seje dig efter mig, skal alt være tilgivet og glemt, men i modfat viger jeg ikke en Tomme i mine Fordringer.“

„Saa drøb mig hellere paa Stedet“, udbroed den standhaftige Kristensvinde, dempet, men bestemt: „thi aldrig i Evighed kan jeg heri seje mig efter dig! Tusind Gange hellere dør jeg, end jeg følger og fornægter min Herre og Frelser. Du ved, at dette er mere end blot tomme Talemaader. Jeg raeddes ikke for Døden, thi den bringer mig ikke ned i ulykkelige Afvæders mørke Skjæbner, men op til evig Salighed hos min Frelser.“

Al Frygt var vegen fra den talende og med staaende Fine møbte hun sin Mand's mørke Blik.

„D, Jesko, vidste du blot, hvilken Skat vi ejer i vor Tro, og hvorledes den gør Sjælen glad og fri, ubæret af al jordisk Frygt, vidste du det blot, du vilde uden Tvøen ty hen under Kristi Kors!“

„D!“ sad Høvedingen hende. — „Aldrig skal du bede om mit Sind med sligt Ord. Jeg gaar nu og lader dig have Betænkningstid.“

Uden at vædige hende et Blik forlod han Bærelset, og grædende sank Hela paa Knæ. Det var den første Tidelse, hun maatte bære for Kristi Skælsald, og den tungede hende haardt.

At miste sin Vægtfælles Skælsald tyktes den ulykkelige Sustru tungere end Døden, men desuagtet vaskede hun intet Djævel i sin Tro.

„Giv mig Kraft, o Herre, at forblive dig tro, og vend Jeskos Hjerte til dig“, bad hun inderligt, og snart efter sluttede den grædende Orta sig til hende.

Dagaa til Moderen var nemlig Høvedingen kommen med det samme forlangende, og med hende troede han lettere at skulle faa Blyt.

Hvor han tog fejl!

Med en Alvor og en Værdighed, som uulkaarlig paabød ham Tavshed, viste den gamle Kvinde hans Vælsning tilbage og begyndte derpaa i begejstret Ord og med Overbevisningens Barme at forføre sin Tro. Hvad Sustru ikke havde vovet, det vovede Moderen: Hun irettesatte Sønnen for hans uderettede Bredel og drog derved en Parallel mellem den barmhjertige Saksgerguds herlige, livsalige Evangelium og den blodstrigende Jerneboes grusomme Lære.

„Dm nu selv, min Søn“, sagde hun til Slut, „paa hvilken Side Sandheden er. Du ved jo godt, hvor heftig og lidensabelig Hela har været, og nu er hun den mest ydmyge, blideste Sustru og altid rede til at tjene dig. Mon det dog ikke skulde være Saksernes Religion, der har bevirket dette? Du har jo ellers en saa skarpt Forstand og forstærket at nævne en Ting ved sit rette Navn, hvad mener du nu herom?“

Men Jesko vilde ikke høre, og derfor forblev hans Moders Tale ogsaa tilfældigvis uden Virkning paa ham.

„Saa gaae blot — som tidligere — med et mørkt Blik. I Blag mig ikke, Moder. Jeg er og bliver Jerneboes Tjener og vil ikke høre et Ord mere om Saksgerguden.“

Fortrædelig gik han ud af Bærelset og lod den gamle Kvinde bedrøvet tilbage.

Orta var dog ikke den, der tog paa at sklynke og klage. Sun vidste, til hvem hun kunde vende sig i sin Nød, og saa opsendte hun da daglig sammen med sin Svigerdatter brændende Bønner for sin Søns Omvendelse.

Da eet Gode havde dog hendes Samtale med ham bevirket, det, at Jesko for Fremtiden sikkende lod de to Kvinder have deres Villie og navnlig ikke mere plage Hela med Trusler for hendes Tros Skuld.

Det voldte imidlertid Hela bitter Smerte, at hendes Vægtfælle fra nu af — saa meget som muligt — gik af Vejen for hende og ikke mere — som tilforn — gjorde hende til sin fortrolige og Naadgiver i saa vel daglige som vigtigere Anliggender. Kom han undtagelsesvis ind til hende, saa var han mørk og gram i Sin, og intet formaede at opmuntre ham. Men jo vanskeligere han var at omgås, des mere sagtnodig og tjenstvillig viste Hela sig. Trods al Smerte og Ansigtelsetabte hun aldrig Modet, men haabede, ventede og bad bestandig. Sun stolede fuldt og fast paa, at den Herre, der havde ført hende „fra Mørke til Lys, fra Satans Magt til Gud“, ogsaa omsider vilde gøre hendes elskede Vægtfælle ud af Hedenfæltets skumle Nattemærke.

„Jfke fuldt saa heldigt som de to højbarnne Kvinder gik det de andre, af Hela vakte, Indbyggere i Sveboe. Jaroslaw lod alle Mændene kalde for sig og truede dem med den strafelagte Dødsstraf, derfor de ikke paa Stedet vendte tilbage til Hedenfæltet og atter tog Del i alle de hedenfælt Skikke og Offerfejer.“

Da lod de ulykkelige sig stramme og gav — i hvert Fald udbortes — efter. Med Blege, forvirrede Ansigter saa man dem næste Dag ved Jerneboes store Offerfest. Men i Rattens Stillehed kom de — som forhen — sammen og bad, saa godt de nu forstod det, til den barmhjertige, hvide Krist om Hjælp og Bistand.

Meit beklagede de sig over ikke at kunne se og høre deres fromme og barmhjertige Herferinde, thi det vilde dog vistnok ganske anderledes have opbygget og styrket dem, om Hela havde siddet i deres Midte og med sin blide Stemme forkyndt dem Evangeliet's glade Budskab.

Men det var der nu en Gang for alle sat en Stopper for. Jesko vandede strengt over, at hans Sustru ikke mere forlod Gaarden, og hun højede sig villigt under denne uvante Træng. Just ved denne tilfældige Haardbed viste Høvedingen jo netop sin kærlige Omhu for hende, thi hun vidste fra Bogumil, at Swanto, høflig forbitret over Jeskos Vilhed, havde svoret at skaffe Slaverhøjens „strafalme Sustru“ af Vejen ved første Lejlighed.

En Gang, da hun ubejvret spaserede i Haven, var en Vil fulst tæt forbi hendes Hoved, og da hun fortalte Jesko det, blev han bleg som Døden. Han sagde ganske vist ikke et Ord, men sørgede for, at der blev opstillet Bagter overalt, og med Strenghed bød Høvedingen sin Sustru aldrig at vise sig udenfor Gaardens Grænser.

Hela frægtede for sit Bedkommende slette ikke for Døden, thi hun vidste, at uden Guds Villie kunde der ikke krummes et Haar paa hendes Hoved, men hun adlød taknemmeligt den tilfældige Hænde Befaling. Med inderlig Glæde mærkede hun jo deraf, at hendes Vægtfælles Skælsald til hende endnu paa ingen Maade var dødt, som han steds sagte at saa hende til at tro.

Da han den omtalte Dags Aften traadte ind til hende, hede hun — trods hans bortværende Afsyn — hen imod ham og fystede smit og taknemmeligt hans Naad.

„D, Jesko, hvor du er god, og du maa endda lide saa meget for min Skuld!“

„Du ved endda ikke alt“, raabte han heftigt, og for første Gang i flere Maanedes veg det vaatagne, sive, ligegyldige Udtryk af hans Ansigt. „Hvad jeg har maattet bære i denne lange, straffelagte Tid, er endda ikke det værste. Trods alle de Dfre, jeg har bragt til Dod for dit Strafald, har dog min Samvittighed hverken Dag eller Nat No. Desuden traenger Jaroslaw mig bestandig, at jeg skal bevæge dig til frivillig at vende om, derfor kan ikke skal gribe ind med stærkere Midler. Men mest piner og plager Swanto, den altid vaagne Hjenbe, mig, thi uophørlig haaner det slette Menneske mig for min Egetræghed og Vilhed, som han kalder Feighed.“

Alt jeg dræbte dig paa Stedet for dit Strafald, kalder han en „Forbrydelse, der har forjænt Døden“, og ved hvilken jeg har gjort mig uærbdig til for Fremtiden at være vort Folks Overste. Da Jaroslaw nu — for din Skuld — saa halvt om halvt staar paa hans Side, har han jo en god Stette, og jeg ser ikke Raad og Udvej til at fikre mig mod hans Eftertræbelse.“

For nylig mødtes vi til Holmgang, og Hslingen higer nu haardt haaret af mit Sværd; thi hvad han vovede at hvide mig i Dag, bragte dog min Taalmodighed til at breste. Men nu overfører Jaroslaw mig atter med Væbret, og jeg ved snart hverken ud eller ind i alt dette Virvar.“

„Stakkel!“ hviskede Hela, smit og medlidende. Med et dødt Suk sluttede Jesko hende i sine Arme.

„Hela, Hela, hvor kunde du dog gøre det! G! vend om! Endnu er der Tid endnu kan alt blive godt!“

„Nej, Jesko, tal ikke mere deraf. Tu fender je min faste Beslutning. J alt vil jeg tjene dig, kun min Tro og min Frelser higer jeg aldrig!“

Mere bedrøvet end vreb saa Høvedingen ind i sin Sustrus af Begejstring straalende Fine.

Jeg forstær ikke, hvilken Trolddom du er under, men jeg kan dog, trods alt, ingenlunde slippe dig, og komme, hvad der vil, os to skal for Fremtiden hverken Lykke eller Ulykke, hverken Ven eller Fjende adskille!“

Med et Glædesstrig slungede Hela Arme om sin Vægtfælles Hals.

„Gud, min Gud, jeg takker dig!“

Ser du nu, Jesko, hvorledes den barmhjertige Saksgergud har hert min Bøn om at genvinde din Skælsald? D, nu tror jeg end fastere end tilforn, at han ogsaa vil bønhere mig, naar jeg beder ham om at ride din Sjæl ud af Hedenfæltets Mærke! Nu ved jeg forvist, at du om kortere eller længere Tid med mig vil knæle for Kristi blodige Kors!“

Høvedingen rystede vantro og afvisende paa Hovedet.

„Nar ikke alt for sifter, Hela. Fjærend jeg ved at mig personligt berørende Under bliver sikkert overvundet om Saksgergudens større Magt, slipper jeg ingenlunde min Tro paa Jernebog.“

Vis mig et Under, et virkelig Under, og jeg vil straks træde over paa din Side.“

Den kristne Kvinde smilede sejerlydende: „Min Gud formaar alt! Han kan ogsaa ved et smuligt Under vinde dig, min elskede, for sit Rige.“

(Fortættel).